

Foutje bedankt

Foutje bedankt

Karel Puts

© 2022 Karel Puts
ISBN: 9789464488609

kputs.nl

Hoofdstuk 1

De munitiewagen reed over het oneffen terrein op weg naar de houwitzers die een eindje verder weg waren opgesteld en gericht waren op de vijand die zich schuilhield achter een verlaten schuur aan de rand van het bos waar een weg doorheen liep die van groot strategisch belang was. Het vuur werd geopend op de posities van de vijand die zware verliezen leed. De strijd duurde lang. Het aantal slachtoffers werd elke dag meer. Velen vonden er de dood, velen

werden gewond, sommigen moesten ledematen missen, veel pijn werd er geleden. Bij een doorbraak door de vijandige linie was er altijd paniek. Degenen die daar geen last van hadden bleven doorschieten en werden al snel levensgevaarlijk gewond, vonden de dood. Overal op het strijdtoneel lagen spullen van de soldaten die waren achtergebleven in de strijd. En niemand wist precies wat er zich in het bos bevond. De order was de weg te veroveren, dat hield ook in een deel van het omliggende bos. Vreemde verhalen werden verteld over dat bos. Er zouden vreemde wezens in rondlopen die je uiteindelijk zouden doden. Op een dag kreeg een patrouille de opdracht het bos in te gaan om het te verkennen en in het bijzonder de omgeving van de weg door het bos. Bij de patrouille hadden zich twee burgers aangesloten die in het gebied woonden en al eerder in het bos waren geweest. Dat was voordat het een strijdtoneel was

geworden. Zij raakten al snel bevriend met de leden van de patrouille die maar vragen bleven stellen om zich goed voor te bereiden op hun opdracht. Dat ging zo door tot in de avond en nadat het duister was geworden gingen ze op pad. Eerst liepen ze enkele kilometers van de weg door het bos vandaan. Onderweg kwamen ze een grote groep soldaten tegen die kanonnen naar het front brachten. In de nacht bereikten ze de plek waar ze het bos in gingen. De gidsen gingen voorop en de rest liep erachter aan. Ze konden, in tegenstelling tot werd verwacht, in het begin gemakkelijk door het bos lopen. Dieper het bos in kwamen ze onbegaanbare plekken tegen waar ze omheen moesten. Dat kostte veel tijd. Tegen de ochtend vonden ze een geschikte plek om uit te rusten en wat te slapen. Nadat ze wat hadden gegeten ging er iemand op wacht staan en de rest rustte uit. Sommigen gingen liggen en probeerden wat te slapen.

Door de bladeren van de bomen scheen het zonlicht op een groep mensen die moe waren en zo goed mogelijk hun opdracht probeerden uit te voeren. Tegen de middag werd iedereen die sliep wakker. De een at wat brood, de ander controleerde zijn wapens. Een van de gidsen was alvast vooruitgegaan om de route te bepalen die ze zouden volgen. Hij had een eind verderop een pad gevonden dat hij wilde gebruiken om dichterbij de weg door het bos te komen. Teruglopend zag hij kogels tussen de struiken en naar beneden gevallen bladeren liggen. Hij raapte ze op en bekeek de omgeving, waar de kogels lagen, wat beter en zag dat hij op een plek stond waar gevochten was. Hij liep verder door de struiken en achter de bomen die voor hem stonden zag hij aan de gebroken takken en beschadigde bomen dat hier een gevecht van man tegen man had plaatsgevonden. Een geschut stond met een gebroken rad in een vreemde

hoek naar de grond gericht. De gids ging terug en gaf een teken naar de anderen dat ze zijn kant op moesten komen. Samen bekeken ze het tafereel dat voor hun lag. Een bebloed jasje van een uniform lag op de grond, iemand raapte het op en doorzocht het op waardevolle aanwijzingen.

Na er een poosje te hebben rondgekeken ging de groep verder op pad. Ze liepen het pad dat de gids had gevonden af en liepen verder. Het bos werd echter steeds ontoegankelijker, totdat het vrijwel helemaal ontoegankelijk was geworden. Ze moesten stil blijven staan en hun situatie overzien. Een van de mannen krom in een boom om te kijken waar ze in terecht waren gekomen. Een tweede krom in een andere boom. Ze bekeken de omgeving en zagen dat ze voor een warboel van omgevallen bomen en door de wind aangewaaiden struiken en plantenresten stonden. Daarachter werd het bos meer toegankelijker en op

het moment dat ze weer naar beneden wilden klimmen zagen ze vijandelijke soldaten.

De vijandelijke soldaten liepen langs een stroompje dat verder ging tot halverwege de plek waar de groep onderaan de bomen stond te wachten. Daarna liep het stroompje wat naar rechts en verdween uit het zicht. De mannen die naar beneden waren geklommen vertelden het aan de rest. Ze besloten te blijven waar ze waren en uit het zicht van de vijand te blijven. Enkele uren verstreken en de groep wachtte af. Ze vertelden elkaar verhalen over wat de vijand met je deed als je gevangen werd genomen. De vijand was er berucht om met hun krijgsgevangen wreed om te gaan. Vijf mannen waren bezig een weg te vinden langs en misschien ook door een warboel van

omgevallen bommen en struiken. Drie mannen hadden een manier gevonden om deels over de ravage heen naar een wat meer toegankelijker gedeelte van het bos te geraken. Ze verzamelden zich op dat gedeelte en zochten verder naar een manier om bij het pad achter de ravage te komen. Uiteindelijk lukte dat en stonden ze bij elkaar de omgeving te bekijken en om tekenen van vijandelijke soldaten te ontdekken. Onderweg hadden ze nog een bebloed uniformjasje opgeraapt en andere tekenen van mêlee gevonden. Ze gingen nog een eind verder op zoek naar een plek in het bos waar ze hun bivak konden opslaan. Ze bleven wat langer op die plek, daar ze wisten dat de vijand in de buurt was en daar ze meenden dat de vijand zich dan verder van hun vandaan zou begeven. Iedereen was opgelucht dat ze door dat moeilijke gedeelte van het bos heen waren gekomen. Ze sterkten zich door wat te eten en te drinken. Sommigen bekeken hun

kleding die hier en daar opengescheurd was geworden. Het sein werd gegeven om weer verder te gaan. Nadat iedereen gereed was om te vertrekken liepen ze naar het stroompje dat ze na verkenning overstaken. Aan de andere kant liepen ze over de weg waar de vijandelijke soldaten hadden gelopen, maar zij liepen in de tegenovergestelde richting. Dat duurde niet zo lang want al snel sloegen ze een andere weg in om een mogelijke confrontatie met de vijand op die weg te voorkomen. Ze bleven achter elkaar lopen, totdat een van de gidsen die vooruit was gegaan in versnelde pas terugkwam bij de groep en vertelde dat hij die zo strategisch belangrijke weg door het bos had gezien. Iedereen bleef stilstaan en dacht erover na wat ze zouden gaan doen. Voorzichtig gingen ze verder en naderden de weg die verlaten was. In de omgeving waren geen vijandelijke soldaten te zien. Degene die het bevel had over de groep zei dat ze de

weg een tijdlang zouden observeren. Dat betekende dat ze bleven waar ze waren en ze groeven zich in. Tegen de avond had iedereen zijn positie ingenomen en wachtten af op datgene wat zou gaan gebeuren. Dat was heel weinig. Op de weg waren geen activiteiten te bespeuren, zelfs geen weggegooide voorwerpen waren er te zien. Voor hun lag een verlaten weg en het was niet te zeggen wanneer er gebruik van was geworden, totdat er op een dag een grote groep vijandelijke soldaten met materieel voorbij kwam. Alles werd nauwlettend gadeslagen en er werden aantekeningen van gemaakt. Nadat ze een tijdlang hadden gewacht gingen ze de vijand achterna. Na een dag konden ze niet meer dicht genoeg bij ze blijven. Ze moesten een andere richting inslaan. Hierdoor zagen ze de weg niet meer en moesten ze verder door het bos zonder te weten waar die weg lag. Ze liepen de verkeerde kant op en

kwamen weer voor moeilijk begaanbaar terrein te staan. Nadat ze zich daar doorheen hadden geslagen liep de weg wat naar beneden en maakte een bocht naar links waar ze tot verbazing van allemaal een hut in een open plek van het bos zagen. Verschrikt zochten ze dekking. Dit hadden ze niet verwacht. Ze bleven waar ze waren en nadat ze hadden gezien dat er geen activiteiten in en rondom de hut waren, ging iemand er langzaam naar toe. Eerst verstopte hij zich nog achter een boom, daarna liep hij als een niets vermoedend wandelaar naar de hut toe. Hij keek door een raam en klopte ertegen. Een reactie bleef uit. Hij bleef even staan en keek in het rond, daarna ging hij naar de deur en opende die. De hut was verlaten en na een kleine inspectie gaf hij een teken aan de anderen die voorzichtig naar de hut kwamen. Ze probeerden erachter te komen van wie de hut was. Zo te zien was het door verschillende strijdende partijen gebruikt. Ze

besloten er de nacht in door te brengen. Nadat de wacht was ingedeeld zaten ze aan tafel. De gidsen zaten naast elkaar en praatten met elkaar. De volgende morgen was het stil rondom de hut. Het zonlicht scheen door de bladeren van de bomen op de open plek in het bos. De wacht had de hele nacht niets opvallends gezien, ze waren alleen in een verlaten deel van het bos. Uit de deur van de hut kwam iemand die stil bleef staan en zich uitrekte, daarna ging hij op zoek naar stromend water dat misschien in de buurt te vinden was. De andere leden van de groep kwamen ook naar buiten, aten en dronken wat van hetgeen ze bij zich hadden. De gidsen gingen op verkenning en kwamen enkele uren later weer terug. De rest had het zich gemakkelijk gemaakt. Er werd overlegd wat ze zouden gaan doen. Iemand zei dat hij nog wel een nachtje in de hut zou willen slapen. Dat idee stond de meesten wel aan en er werd mee ingestemd. Ze